

Sygn. akt III KZ 63/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M.W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 grudnia 2017 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 października 2017 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać Sądowi
Apelacyjnemu w [...] do dalszego procedowania.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Apelacyjnego w [...] przekazany został, zgodnie z właściwością, wniosek M.W. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w P. o sygn. II K ../03, zakończonej orzeczeniem Sądu Okręgowego w R. (V Ka 1.../08).

Zarządzeniem z dnia 21 września 2017 r., (doręczonym w dniu 2 października 2017 r. (k. 44), wezwano wnioskodawcę do usunięcia braku formalnego wniosku o wznowienie przez jego sporządzenie i podpisanie przez obrońcę lub pełnomocnika w terminie 7 dni pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku.

W piśmie nadanym w dniu 8 października 2017 r. M. W. wniósł o zawieszenie rozpoznania wniosku o wznowienie do czasu jak to określił

„wprowadzenia ustawy przez Rząd Prawa i Sprawiedliwości dotyczącej wydanych fikcyjnych wyroków Sądowych w Polsce i ich ponownego rozpoznania przez Sądy Niezawisłe, a przekazanie tego wniosku do takiego Sądu w W.” (tak w oryginale – uwaga SN), oraz o przyznanie mu pełnomocnika z urzędu „adw. M. M. z Ł. lub J. W. adw. z Prawa i Sprawiedliwości”. Zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 października 2017 r. (k. 54) odmówiono przyjęcia wniosku M.W. o wznowienie postępowania wobec nie usunięcia braku formalnego jego osobiście sporządzonego wniosku.

Zarządzenie to zaskarżył wnioskodawca. Podważając kompetencję do orzekania w jego sprawie przez sędziów Sądu Apelacyjnego w [...], a także sędziów Sądu Najwyższego w Warszawie, wskazał, że wniosku swojego nie kierował do sądów, lecz do Ministra Sprawiedliwości, wnosząc o wyłączenie sędziego, który wydał zaskarżone zarządzenie. Jednocześnie wniósł o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu do rozpoznania zażalenia przed Sądem Najwyższym w osobie adw. M.M., zauważając, że wniosek o wyznaczenie takiego pełnomocnika zgłaszał już w toku wcześniejszego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się zasadne, chociaż większość z podnoszonych przez skarżącego okoliczności pozostawała irrelevantna dla wydanego rozstrzygnięcia.

Dotyczy to w pierwszym rzędzie tych wszystkich okoliczności, które stanowią wyraz subiektywnych, a przy tym bardzo emocjonalnych reakcji M.W. na zapadające w stosunku do niego decyzje procesowe. Jedynie na marginesie, bo tego zdaje się autor zażalenia nie zauważa, sprawa z jego wniosku zawisła przed Sądem Apelacyjnym w [...] nie za przyczyną tego sądu, lecz wcześniejszej decyzji zapadłej w Prokuraturze Krajowej, która jego wystąpieniu nadała bieg procesowy przekazując wszystkie pisma kierowane przez niego do Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego oraz do Prokuratury Krajowej, do Sądu Okręgowego w R., nie zauważając przy tym, że do rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania zakończonego orzeczeniem sądu okręgowego wyłącznie właściwy jest sąd apelacyjny (art. 544 § 1 k.p.k.).

Przed przystąpieniem do wskazania przyczyn, które skutkowały wydanym przez Sąd Najwyższy orzeczeniem, zauważyć także należy, iż zbędne było na tym

etapie postępowania rozpoznawanie wniosku M.W. o wyznaczenie pełnomocnika do jego reprezentowania przed tym Sądem, bowiem w obecnym stanie prawnym do złożenia zażalenia na tego rodzaju jak w niniejszym wypadku decyzję procesową nie istnieje już przymus adwokacki, w związku z tym środek odwoławczy wniesiony przez samą stronę wywołuje takie same skutki prawne, jak tego rodzaju zażalenie złożone np. przez obrońcę.

Trafne jest natomiast to stwierdzenie skarżącego, w którym zauważa przedwczesność wydanego w jego sprawie zarządzenia. Jak to zasygnalizowano na wstępie niniejszego uzasadnienia, M. W. po doręczeniu mu w dniu 2 października 2017 r. zarządzenia z dnia 21 września 2017 r., pismem nadanym w dniu 8 października 2017 r., a więc z zachowaniem terminu 7-dniowego, zwrócił się m.in. z wnioskiem o wyznaczenie pełnomocnika w osobie konkretnego adwokata. Pomijając w tym miejscu samą treść, czy też zasadność tego rodzaju wniosku, oczywistym jest, że bez jego rozpoznania – skoro został złożony w terminie – nie było prawnej możliwości wydania ostatecznej decyzji o odnowie przyjęcia wniosku, który nie spełniał wymogów formalnych właśnie z uwagi na nie sporządzenie go i nie podpisanie przez obrońcę lub pełnomocnika.

Podkreślić jednocześnie należy, że tego rodzaju wniosek, co do wyznaczenia przedstawiciela procesowego z urzędu, zawierały również niektóre z wcześniejszych pism wnioskodawcy pierwotnie adresowanych do innych organów, które ostatecznie przekazane zostały przez Sąd Okręgowy w R. zarządzeniem z dnia 31 sierpnia 2017 r. do Sądu Apelacyjnego, jako załączniki do wniosku o wznowienie postępowania. Co więcej, skoro Sąd Apelacyjny zdecydował się na zarządzenie w trybie art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., to oznacza, że sam wniosek nie był przez ten organ traktowany, jako oczywiście bezzasadny, gdyż wówczas wydane zostałoby postanowienie na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

Skoro zaś tak, to w sytuacji, gdy wnioskodawca w terminie określonym w art. 120 § 1 k.p.k., zgłosił żądanie ustanowienia mu obrońcy (pełnomocnika) z urzędu, konieczne było bądź wezwanie go do należytego wykazania, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny z określeniem kolejnego terminu w oparciu o przepis art. 120 § 1 k.p.k., lub też, jeżeli wniosek taki z innych powodów nie mógł być uwzględniony, wydanie

w tym przedmiocie zarządzenia o odmowie wyznaczenia przedstawiciela procesowego z urzędu.

Niewykonanie powyższych, koniecznych w takim wypadku czynności, spowodowało, że wydane na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 545 § 1 k.p.k. zarządzenie jest w sposób oczywisty przedwczesne.

Implikowało to jego uchyleciem i przekazaniem sprawy do Sądu Apelacyjnego w [...] w celu dopełnienia niezbędnych czynności procesowych.

kc